

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI

Citation: Claussen, Sophus: "HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen08val-shoot-workid56366/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

HEXAMETER-HYMNE TIL PAN OG GIOVANNI

(Treogtredive Aar senere)

I
Fynsk og falstersk, et Fostbroderskab fra afvigte Seklum,
født under Storstadens raadløse Vandren i Øster og Vester,
bragte os nær til hinanden ved Ungdom og Haab i Apollon,
gjorde Johannes fra Svendborg en Gang til mit stadige Selskab.

Fynsk og falstersk, men Øresunds-dansk med et Udkik til
Jylland
elsked jeg Pan – og de rejsende Færger, og Kyster, og Skove –
Pan i det søde og Pan i det bitre og Pan i hver Rede,
Tingenes Uskyld og Højtid, som kalder paa søgende Sjæle.
Snart med den malende Gottschalk, den botaniserende Bøving
mødte vi Guddommens Fodspor . . .

Men mest med Johannes fra Svendborg
drøfted jeg Bøgenes Pan og Pan i den voksende Storstad,
hvor man kan vandre i lange Allé i den dryssende Taage
vaade som druknede Mus og gøre et Regnvejrskendtskab.
„Pan – hvad er Pan?“ Er det Pulsslagets Genlyd hos alt,
som ej taler?
Tingenes levende Sprog, som Kundskab og Kunst knapt
kan tyde?
Som i en ensom Allé et Nik af en regnvejrsglad Pige
pludselig giver os Tegn, at vi lever i ordnede Verdner,
hvor man ej stærker som Hedning med dorsk ubesvarede
Sanser:
Tingene om os forløses i Rækker af rigtige Toner,
Sang a cappella, og Sang med Orkester. Pan kender ej Kaos.

Tre og tredive Somre er gaaet, en Menneskealder,
siden jeg lærmede ungt som Homér og begik Hexametre,
og da min Ven i Apollon og Pan, Giovanni fra Svendborg,
læste min utrykte Spøg, som man læser, før Spøg bliver Alvor.
Vaabenvenskab fra vanskelig Tid havde drevet os sammen;
vi skulde dyste med Dragen – men den havde Georg jo fældet.
Eller vi skrev paa en hjertetung Bog, som man ej vilde trykke,
Gudernes Avind forfulgte vor Troskab og skyed vor Himmel.
Men om end Himlene lukkes, der opstiger Aand af det Øde.
Enten i Jylland, paa Fyn, i Samarkand eller Samoa
skulde vi møde vor Lykke og smile som Gudernes Venner,
snart med den malende Gottschalk, den botaniserende Bøving,
Solen skinner i Græsset og Sandheden holdes i Ære.

II

Vreden har grebet mit Sind. Jeg har Trang til at vælte et
Bleekhus,
drukne min lovende Ungdom og svarte Johannes fra
Svendborg,
styrte et vinblaat Hav og et Skyhvælv af Hexametre
over min Broder fra Fyn, som lod vor Ungdom i Stikken.
Stormende føler mit Hjerter, at Hexametret vil frelse:
det er som Vælden i Ødet, som Klodernes Runding i Rummet.
Og i min Stormen er atter vor Ungdoms goddædige Storhed.
„Træerne knirker og knitrer, som spændte Gudsmoder sit
Snørliv.“

Hvorfor blev Vennen saa gram mod sig selv og bagtalte sin
Ungdom?
Skejed vi ud i en Foraars-Allé mellem Storstad og Forstad?
Det kunde ske ved Sankt Hans og især Store Bededags Aften,
var dog til Husbehov knapt. Vi efterligned ej Guden,
som gik paa Variété og der blev forlibt i en Sangfé.

Lod vi paa Vinhus os se for at hædre trolovede Muser?
Ak, det var sparsomme Fester med Hverdag og Uger imellem.
Rakte hun os sine Hænder, vi dyrked dem kysk og med
Andagt.
Skrev vi som ædru Bacchanter en Hymne til nøgne Mænader?
Ak, hvem vil give et Hjerte Ernæring, saa Flammerne slukkes?

Medens Giovanni nu tilbad Madonna og Pan i en Kirke
og blev forvandlet til kristen – det skete med paniske Fagter
ret som en en syndefuld Mand, fra hvem en ond Aand skal
drives.
Bedst som vi troede ham vildført, en druknende Skipper i
Havnen,
sag han i Kirkeskibet og korsed sig over os andre.

Vreden har grebet mit Sind, og Vreden har atter forladt mig,
thi vi har elsket vor Ven for hans Strenghed og ikke hans
Svagthed.
Og vor Gud er ej svag – „En Afgud er intet i Verden“!
Nej, det er Aanden, som bygged Naturrigets tusind Kapeller,
Sødmen i Hjerternes Hjerte . . . hvor Pan og den lidende
Kristus
hjælper hinanden i Nød for at sidde tilbords hos Gudsmoder.

Lad da vor Flygtning Johannes kun styre mod særegne
Stjerner! –

Som en Moder af Folket har i sig en Rest af Guds Moder!
Som ved Paaske og Pinse en Blomst bringer Vaar og Messias!
ja, som en Datter af Pan uden Rædsel forløses og føder –
hilser et Foraar i Danmark Giovanni, naar Liljerne blomstrer.